

да никнатъ, похлупацитѣ се поотварятъ и повдигатъ отъ къмъ единия край на 10—15 см.

За да растатъ гжбитѣ, иска се топлина. Лехитѣ могатъ да се направятъ въ стая, въ топликъ или въ топълъ зимникъ.

Начинътъ на брането е много важенъ. Стъблата на гжбитѣ не бива да се чупятъ или рѣжатъ, а да се завъртатъ въ основата. Така тѣ се откъртватъ отъ пръстътъ, въ която не остава частъ отъ гжбата, която загнива и заразява останалитѣ гжби.

Лехитѣ трѣбва и да се поливатъ, за да не захватъ.

Гжбено семе може да се достави отъ семенарскитѣ магазини, а може да се добие и отъ самитѣ гжби, като се оставятъ да остарѣятъ.

Добромирко.

ДО ИСТОРИЧЕСКИТѢ МѢСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

VIII Стара-Загора

Съ мжка се раздѣлихме отъ Търново и поехме пжтя за Борушица — Стара-Загора.

Когато се качихме на влака и потеглихме, всички застанахме прави на прозорцитѣ. Не можехме да откъснемъ очи отъ чуднитѣ гледки на старата българска столица.

Пуфъ-пафъ, пуфъ-пафъ! еhti машината, пѣшка и влачи тежкитѣ желѣзни кола нагоре. Почувствувахме, че навлизаме въ планината — въ Стара-Планина. Качваме се на високо. Търновскитѣ предпланини почнаха да се гледатъ низко задъ насъ, мушимъ се отъ тунелъ на тунелъ, гледкитѣ се мѣняватъ всѣки моментъ. Настигахме прочутата осморка, дето желѣзниятъ пжтъ опасва височинитѣ и образува цифрата 8.

Ето че сме на връхъ Стара-Планина, — сжщата Стара-Планина, която пресѣкохме при Искѣра и която гледахме отъ Дунавската равнина да се синѣ далече отъ насъ. Сега сме на самото ѣ било. Каква величествена картина се открива предъ насъ! На северъ се редятъ къмъ Търново множество по-низки планини, открива се цѣлата Дунавска равнина, на югъ се вижда